

Arrest

nr. 147 102 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2013 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 april 2013, met kennisgeving op 22 april 2013,

neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer en mevrouw (en de kinderen) verblijven respectievelijk sedert 2001 en 2005 in België. Aanvankelijk verbleven zij allen legaal op het grondgebied maar op 25.08.2009 kwam een einde aan dit verblijf. Het verblijf van betrokkenen werd namelijk ingetrokken omdat het huwelijk van mijnheer B.M. (...) met een Belgische onderdane door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 14.06.2007 vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009. Betrokkenen werd op 25.08.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Bovendien werd hen (de heer B.M. (...) en mevrouw B.S. (...)) eveneens op 08.04.2011 en op 10.11.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Mevrouw B.T. (...) betekende eveneens op 10.11.2011 en op 02.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier reeds lange tijd zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen aan dat zij alhier een eigen woning zouden hebben aangekocht in België. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat zij tal van familieleden alhier in België zouden hebben. Echter betrokkenen laten na hier de nodige bewijzen van voor te leggen. Zelfs indien zou blijken dat betrokkenen alhier familie zouden hebben dan nog zou dit element niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat mijnheer B.M. (...) en zijn dochter B.T. (...) tewerkgesteld worden (ter bewijs hiervan leggen zij arbeidscontracten en loonbrieven voor) en dat jarenlang hun personenbelasting in België zouden betaald hebben vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij alhier legaal op grondgebied verbleven. Vermits dit verblijf op 25.08.2009 werd ingetrokken vervalt tevens hun toestemming tot tewerkstelling.

Betrokkenen beweren verder nog dat hun drie andere kinderen alhier naar school gaan. Ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni. dat zij alles in het werk zouden gesteld hebben om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en dat zij de

*Nederlandse taal zouden begrijpen en spreken - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit de stukken waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partijen onder een definitief inreisverbod staan. Aan de eerste en de tweede verzoekende partij werd immers respectievelijk op 4 april 2013, met kennisgeving op 22 april 2013, en op 9 augustus 2013, met kennisgeving op 12 september 2013, een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met een inreisverbod voor telkens 3 jaar, uitgereikt.

Op grond van artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet moet onder "*inreisverbod*" worden begrepen: "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*".

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder: "*§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.*".

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen de beslissingen van 4 april 2013 en 9 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) geen beroep werd ingediend, zodat deze beslissingen dienvolgens

definitief zijn geworden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partijen onder de gelding vallen van inreisverboden van 3 jaar die door de Raad niet zijn vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat deze door het bevoegde bestuur zijn ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van de aan de verzoekende partijen betekende inreisverboden van 3 jaar verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van deze beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met de vigerende inreisverboden.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat het de verzoekende partijen vrij staat om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van de inreisverboden om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat de inreisverboden worden opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het eventuele gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, betreft een uitholling van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partijen bij onderhavig beroep, verklaart hun raadvrouw zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van de inreisverboden een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen thans geen voordeel kunnen halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de door hen gevorderde vernietiging van de bestreden beslissing hen in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN